

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

AMY ANDREWS

Tikras vyras

15 sausis-vasaris

9,99 Lt

Knygute.lt

Amy Andrews
(Eimi Endrius)

TIKRAS VYRAS

Romanas

Versta iš Amy Andrews, Driving Her Crazy, 2013
© Amy Andrews, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-833-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Prologas

Pamačiusi jaudinantį reginį Seidė Blis neteko žado. Jis buvo toks nepaprastas, kad išvydusi jį prašmatnioje Niujorko galerijoje, pilnoje žinomų žmonių, apsikarsčiusių akinančiomis brangenybėmis, sustojo kaip įbesta.

Šampano taurių dzingsėjimas ir šurmulyš nutolo, pasaulis susitraukė iki vienos nuotraukos – svarbiausio parodos eksponato.

Mirtingumas.

Nors jau matė ją Time žurnale, tačiau išvydus iš arti sukilo dar daugiau jausmų. Tarsi nuotrauka būtų padaryta vos prieš akimirką, tarsi tragedija vyktų tiesiai prieš jos akis.

Seidė jautėsi taip, lyg stovėtų vaiduokliška me, skurdžiame peizaže slegiama nuo smėlio kylančio, orą virpinančio karščio. Uostų suknežinto Juodojo vanago reaktyvinį kurą. Girdėtų šauksmą jauno kareivio, kuris kruviną ranką spaudė sau prie pilvo, o kitą, apvyniotą rožančiaus karoliukais, laikė iškėlęs į dangaus aukštybes. Kažko šaukėsi. Gal Dievo? Arba savo merginos?

Stebėtų, kaip jo murziną veidą plauna ašarų upeliai. Jaustų desperaciją gęstant jo gyvybei.

Paantraštė skelbė: Devyniolikmetis kapralas Dveinas Džonsonas mirė nuo sunkių sužeidimų nesulaukęs pagalbos.

Pasišiaušusi žąsies oda ir akis graužiančios ašaros gražino Seidę į realybę. Ji nuskubėjo šalin trokšdama, kad geriau nebūtų gavusi visų graibstomo pakvietimo į ilgai lauktą Kento Nelsono parodos Dešimtmetis nesutarimų atidarymą. Visi daugybę apdovanojimų pelniusio fotožurnalisto kadrai buvo jaudinantys, tačiau šis, jau spėjęs apskrieti pasaulį, tiesiog šiurpino.

Jauno vyro, susidūrusio akis į akį su mirtimi, portretas.

Asmeninės kančios akimirka.

Ir nors Seidė kaip menininkė vertino abstraktų rožančiaus karoliukų grožį nepažįstamos šalies dangaus fone, šis vaizdas jai atrodė pernelyg intymus – žiūrėdama į jį jautėsi kaip įsibrovėlė.

Per minią prasigrūdo į tvankų birželio vakarą. Jai reikėjo kaip reikiant atsikvėpti.

Pirmas skyrius

Po keturių mėnesių...

Kentas Nelsonas stovėjo priešais Darlingo uostą žvilgsniu sekdamas baltų Sidnėjaus operos burių kontūrus. Buvo atsukęs nugarą moteriai, kuri ramiai suposi krėsele. Jo sveikoji koja buvo atstatyta į priekį, o ranka tvirtai rėmėsi į aukštus tamsintus langus nuo grindų iki lubų.

- Nesuprantu, - tarė Tabita Foks grožėdamasi vaizdu. Jai rašikliu barbenant į stalą skimbčiojo apyrankės. - Tu nori dėl poros kadru važiuoti kelis tūkstančius kilometrų?

Jis atsisuko ir iškart pajuto dilgtelėjimą kulkšnyje. Nugara atsišliejęs į stiklą sukryžiaavo rankas ant krūtinės.

- Taip.

Tabita susiraukė. Seniai pažinojo Kentą, kažkada kartu lankė universitetą, kurį laiką kartu miegojo, bet po nelaimingo atsitikimo Afganistane jis dingo iš akiračio.

O šiandien pasirodė jos kabinete ir pareiškė norįs padaryti nuotraukas, kurias galėtų patikėti bet kuriam etatiniam fotografui.

- Ir... kodėl?

Kentas į jos smalsų žvilgsnį atsakė stiklinėmis akimis:

- Esu laisvai samdomas fotografas - tu man už tai moki.

Tabita vos neprunkštelėjo. Oficialiai jis laisvai samdomas savaitgalio žurnalo *Sekmadienis mano galvoje* fotografas, tačiau jie abu žinojo, kad Kentas atsisakydavo visų darbo pasiūlymų, o ji būtų galėjusi lažintis iš savo metinio atlyginimo, kad po avarijos nepadarė nė vieno kadro.

Prisimerkusi bandė išvelgti, kas slypi po akmenine išraiška kampuotame veide.

- Yra toks dalykas kaip lėktuvai. Jie dideli, metaliniai ir, neklausk manęs kaip, bet jie skrenda oru ir nugabena tave kur tik nori per kelias valandas.

Kento žandikaulis įsitempė, jis sukando dantis.

- Nenoriu skristi, - iškošė jis.

Žodžiai buvo tylūs, tačiau Tabita aiškiai pajuto, kad jie šalti kaip ledas. Dar minutėlę grėžė jį žvilgsniu bandydama sugalvoti, kaip pakreipti situaciją sau naudinga linkme. Žieduotais pirštais pabarbeno į stalą.

Tolima kelionė automobiliu. Vietiniai žmonės. Vienatvė. Džiaugsmas. Sunkumai. Dienoraščio tipo straipsnis.

Ir svarbiausia, žadą atimančios panoramos, kuriose daugybę apdovanojimų pelnęs fotografas, nedirbęs nuo tragedijos Afganistane, užfiksuoja grožį ir siaubą.

Kaip tik todėl žurnalą pirk kaip karštas bandeles.

- Gerai. - Tabita linktelėjo apsisprendusi. - Du už vieno kainą. Kelionė į Raudonąjį centrą - geriausios nuotraukos, kokias gali padaryti.

- Ir straipsnis apie Leonardą Pinto?

Ji linktelėjo.

- Antraip man neapsimoka mokėti tau tokių pinigų. Vienas Dievas žino, kada skirsi mums daugiau laiko.

Kentas suvaitojo. Tabita Foks - bene geriausia jo pažįstama verslininkė. Jos dėka per penkerius metus šešių puslapių, ant plono popieriaus spausdintas laikraštukas virto dinamišku, drąsiu, rimtų straipsnių aštuoniolikos puslapių fenomenu.

Jis kelias sekundes pastovėjo atsišliejęs į stiklą.

- Man smalsu, kaip prikalbinai Pinto? Jis - vi-

siškas atsiskyrėlis.

- Pats pas mane atėjo.

Kentas kilstelėjo antakį.

- Žmogus, kuris vengia žiniasklaidos ir gyvena pasislėpęs nuo pasaulio, atėjo pas tave?

Tabita nusišypsojo.

- Sakė, kad atvers mums visą savo gyvenimą - jokių tabu.

Kentas metė į ją žvilgsnį, kuris reiškė: *ir kiaušės pradės skraidyti.*

- Kur spąstai?

- Kentai, Kentai, Kentai, - ji caktelėjo liežuviu, - koks tu cinikas.

Jis tik gūžtelėjo pečiais. Praleidus dešimtmetį tai vienoje karo zonoje, tai kitoje cinikas tapo jo antruoju vardu.

- Spąstai? - pakartojo.

- Seidė Blis.

Kentas susiraukė. Po įdomiausia pasaulyje antrašte bus antro žurnalisto pavardė?

- Seidė Blis?

Tabita linktelėjo.

- Jis norėjo jos.

Kentas sumirksėjo.

- Ir tu sutikai?

Žinojo, jog Tabitai nepatinka, kai jai diktuojamos sąlygos, ypač, kai iš jos atimama redaktorei priklausanti valdžia.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Seidė jauna ir žalia. Tačiau rašyti moka, o aš, - nusišypsojo, - moku redaguoti.

Kentas pasitrynė smakrą.

- Kodėl? Ar jiedu pažįstami?

- Nesu tikra, bet Pinto pageidavo Seidės, todėl ją ir gaus. Tu taip pat. Ji gali... - Tabita skimbčiodama apyrankėmis mostelėjo ranka, - rodyti tau kelią.

Kentas prisimerkė.

- Pala. Tu nori, kad ji keliautų su manimi?

Trys tūkstančiai kilometrų viename automobilyje su nepažįstama moterimi? Greičiau pasikars ant savo fotoaparato diržo.

To tikrai nebus.

Redaktorė linktelėjo.

- Antraip negausiu pasakojimo apie kelionę automobiliu.

Kentas papurtė galvą.

- Ne.

Tabita sukryžiavo rankas.

- Taip.

- Aš prastas bendrakeleivis.

Ji vos nepratrūko juokais. Švelniai pasakyta.

- Tada tai išeis tau į naudą.

- Važiuosiu vienas. Visada viską darau vienas.

- Puiku, - atsiduso Tabita atidžiai apžiūrinėdama savo nagus. - Seidė ir *etatinis* fotografas gali nuskrusti pas Pinto ir padaryti darbą perpus pigiau nei tu, o pats gali grįžti į savo urvą ir toliau apsimetinėti, kad dirbi šiam žurnalui.

Kentas pajuto, kad per stipriai sukando dantis. Per pastaruosius metus sudegino daugybę tiltų. Jam pasisekė, kad Tabita atsiliepė į jo skambutį.

Tačiau kelios dienos su moterimi, vardu Seidė Blis? Panašu į dvidešimtmetę jaunėlę, kurios motina išrinko vardą padauginusi kokteilių.

- Manau, - tarė Tabita sūpuodamasi krėsle ir ruošdamasi išmesti svarų argumentą, - kad esi man skolingas.

Kentas užsimerkė.

- Puiku, - išspjovė atsimerkdamas. Jis norėjo - privalėjo - gauti šį darbą. Grįžti į vėžes.

Be to, jis tikrai jai skolingas.

Tabita nusišypsojo jam kaip katė, gavusi

grietinėlės.

- Ačiū.

Kentas piktai šnopusdamas priėjo prie jos stalo beveik nekreipdamas dėmesio į šlubčiojimą.

- Tau patinka jo aktai?

Tabita linktelėjo.

- Manau, kad jis dieviškas. O tu?

Jis papurtė galvą.

- Jos pernelyg kaulėtos. Kažkokios dvilytės.

Ji tik pavartė akis.

- Jos - baleto šokėjos.

Leonardo aktas su Mariana Deli, australų prima balerina, atnešė jam pasaulinį pripažinimą ir kabojo nacio-nalinėje Kanberos galerijoje.

- Na, jos tikrai ne renesanso atstovės.

Tabita kilstelėjo puikiai išpešiotą antakį.

- Patinka Rubensas?

Kentas vėl suniurnėjo:

- Man patinka apvalumai.

Ji nusišypsojo. *Puikumėlis*. Neatitraukdama nuo jo akių atsiliepė telefonu.

- Ar Seidė jau čia? - Vis dar žvelgdama į Kentą su Monos Lizos šypsena Tabita du kartus

linktelėjo. – Atsiųsk ją pas mane, – paprašė ir nelaukdama administratorės atsakymo padėjo ragelį.

Kentas prisimerkė.

– Man šita šypsena atrodo labai įtartina.

Tabita nusijuokė:

– Cinikas ir dar įtarus.

Jam nepatiko būti jos šypsenėlės priežastimi. Atsistojo ir nutykinęs prie lango vėl įsistebeilijo į panoramą. Durys atsidarė.

Seidė įsitikino, kad jos banguoti plaukai dailiai surišti į aukštą uodegą ir žengė į kilimu išklotą kampinį kabinetą. Buvo apsisprendusi, kad nesileis įbauginama. Na ir kas, kad legendinė Tabita Foks pravirkdo suaugusius vyrus? Ji davė Seidei darbą. Net ir būdama pradedančia reportere puikiai suprato, kad tai jos karjeros trampinas.

Nesvarbu, kad istorija su Leo labai keista.

– O, Seide, užėik. – Tabita nusišypsojo. – Noriu, kad su kai kuo susipažintum. – Ji galva linktelėjo Kento pusėn. – Čia tavo fotografas Kentas Nelsonas.

Mergina automatiškai pasisuko į plačius pečius ir tik po sekundės išgirdo vardą. Nustebusi sumirksėjo.

- Tas Kentas Nelsonas? - paklausė ji jo nugaros ir akyse stojo prieš kelis mėnesius ją stipriai sukėtusi nuotrauka.

Kentas trumpam užsimerkė. Nuostabu. *Gerbėja*. Jis atsisuko kaip tik tada, kai Tabita patikino:

- Tas pats.

Seidė liko be žado. Daugybę kartų apdovanojus, visame pasaulyje pripažintas fotožurnalistas Kentas Nelsonas kartu su ja keliaus fotografuoti atsiskyrusios garsenybės?

Vos nepaklausė, kodėl redaktorė taip ant jo užsirūstino, bet pasiliko sarkazmą sau.

Tik pažvelgęs į Seidę *Blis* pats Kentas taip pat neteko amo, o tai nutikdavo labai retai. Šalia šypsojosi Tabita. Kentas tikėjosi, kad jo akys neiššoko ant spyruoklių kaip animacinio filmuko personažo, nes pamatęs tokius apvalumus buvo bejėgis jas atitraukti.

Apvalumus, kurie prasidėjo putliomis lūpomis ir tuo nesibaigė.

Žinoma, viską dengė dryžuotas kostiumėlis, bet atrodė, kad jie išsiverš bet kurią akimirką....